

Jätten som inte hade hjärtat i sig

Norsk folksaga

Det var en gång en konung, som hade sju söner, och dem höll han så mycket av, att han aldrig kunde vara av med dem alla på en gång. En av dem måste alltid vara hemma hos honom. Då sönerna var vuxna, skulle sex av dem ut och fria, men den yngste ville fadern ha hemma hos sig, och till honom skulle de andra ha med sig en prinsessa hem till kungsgården. Kungen gav de sex de grannaste kläder som någon sett, så det lyste lång väg om dem och var sin häst, som kostat många, många hundra daler. Och så gav de sig av. Då de hade varit på många kungsgårdar och träffat många prinsessor, kom de långt om länge till en kung, som hade sex döttrar. Så vackra prinsessor hade de aldrig sett, och så friade de till var sin och då de fått ja, reste de hem igen. Men de glömde alldeles bort, att de skulle haft en prinsessa med sig till den yngste brodern, som var hemma, så upptagna var de av sina fastnör. Han såg då de nu var ett gott stycke på hemvägen, red de tätt förbi en brant fjällvägg och där låg jättegården. Då kom jätten ut, och när han fick se dem, förvandlade han dem till sten allesammans, både prinsar och prinsessor.

Kungen väntade och väntade på sina sex söner, men hur mycket han än väntade, så kom ingen. Han gick och sörgde och sa, att han aldrig skulle kunna bli riktigt glad igen.

— Hade jag inte dig, sa han till den yngste, ville jag inte leva längre, så ledsen är jag, för jag har mistat dina bröder.

Jätten som inte hade hjärtat i sig

Norsk folksaga

Det var en gång en konung, som hade sju söner, och dem höll han så mycket av, att han aldrig kunde vara av med dem alla på en gång. En av dem måste alltid vara hemma hos honom. Då sönerna var vuxna, skulle sex av dem ut och fria, men den yngste ville fadern ha hemma hos sig, och till honom skulle de andra ha med sig en prinsessa hem till kungsgården. Kungen gav de sex de grannaste kläder som någon sett, så det lyste lång väg om dem och var sin häst, som kostat många, många hundra daler. Och så gav de sig av. Då de hade varit på många kungsgårdar och träffat många prinsessor, kom de långt om länge till en kung, som hade sex döttrar. Så vackra prinsessor hade de aldrig sett, och så friade de till var sin och då de fått ja, reste de hem igen. Men de glömde alldeles bort, att de skulle haft en prinsessa med sig till den yngste brodern, som var hemma, så upptagna var de av sina fästnör. Han var då de nu var ett gott stycke på hemvägen, red de tätt förbi en brant fjällvägg och där låg jättegården. Då kom jätten ut, och när han fick se dem, förvandlade han dem till sten allesammans, både prinsar och prinsessor.

Kungen väntade och väntade på sina sex söner, men hur mycket han än väntade, så kom ingen. Han gick och sörgde och sa, att han aldrig skulle kunna bli riktigt glad igen.

— Hade jag inte dig, sa han till den yngste, ville jag inte leva längre, så ledsen är jag, för jag har mistat dina bröder.

— Men nu hade jag också tänkt be om lov att få ge mig ut och söka rätt på dem, jag, sa minste prinsen.

— Nej, det får du inte alls, sa fadern. Du blir bara borta du med. Men den lille prinsen han ville ge sig av, och han skulle iväg. Han bad och bad så länge, att kungen till slut måste ge med sig och låta honom resa. Nu hade kungen inte annat än en gammal hästkråke att ge honom, för de sex andra sönerna och deras följe hade fått alla hästar^{stallar} han haft. Men det brydde lille prinsen sig inte om. Han satte sig upp på den gamla hästkraken, han.

— Farväl, far, sa han, jag ska nog komma igen, och kanske har jag bröderna med mig. Och så red han. ^{svår}

Då han ridit ett stycke, fick han se en korp, som låg på vägen och flaxade med vingarna och inte kunde komma upp, för han var så hungrig.

— Å, käre vän, sa korpen, ge mig litet mat, så ska jag hjälpa dig, när du kommer i största nöd. ^{frädd}

— Ja, inte har jag så mycket mat, och inte ser du ut att kunna hjälpa mig mycket heller, sa kungasonen. Men något får jag väl ge dig, för du tycks allt behöva det. Och så gav han korpen litet av matsäcken han hade fått med sig. ^{stämmer}

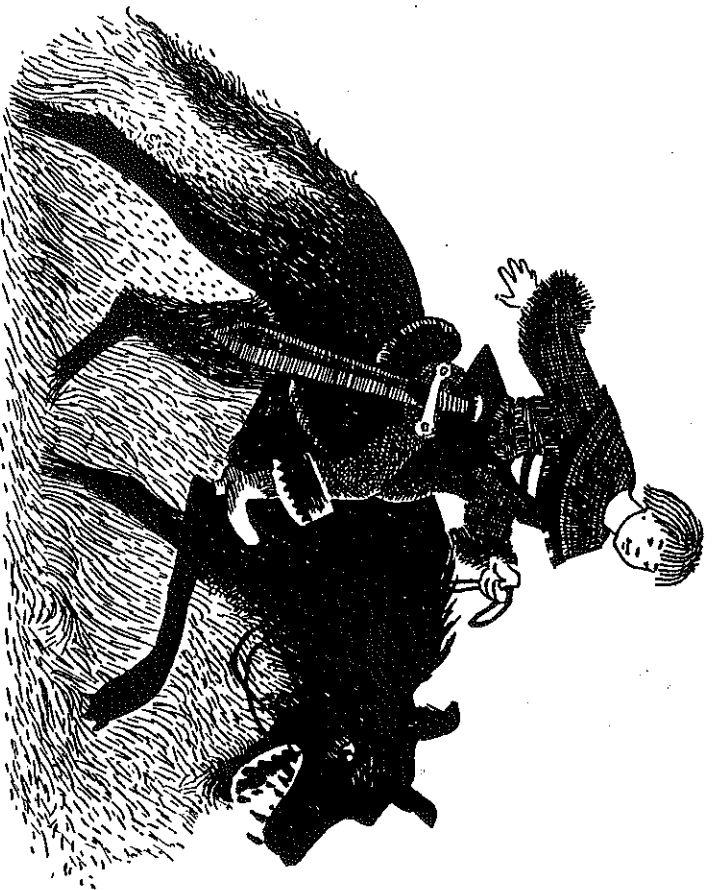
Då han hade ridit ett stycke igen, kom han till en bäck. Där låg en stor lax, som hade kommit upp på torra land, och slog med stjärten och kunde inte ta sig i vattnet igen.

— O, kära vän, hjälp mig ut i vattnet, bad laxen, så ska jag hjälpa dig, när du kommer i största nöd.

— Hjälpen du kan ge, blir väl inte stor, sa prinsen. Men det är synd om dig, att du ska ligga där och svälta ihjäl. Och så makade han ned laxen i bäcken igen. ^{färdig}

Nu red han ett långt stycke, och så fick han syn på en varg.

g ut och
du med.
alle iväg.
med sig
gar
eras följ
insen sig
n.
ansk
nar
på vägen
för han
ag hjälpa
att kunna
är jag väl
örpen litet
bäck. Där
slog med
å ska jag
Men det är
så makade
å en varg.

Den var så uthungrad, att den låg på vägen och inte orkade komma någonstans.

— Kära vän, sa vargen, låt mig få din häst. Jag är så hungrig, att det skriker i tarmarna på mig. Jag har inte fått ett mål mat på två år.

— Nej, sa prinsen, det kan jag inte göra. Först träffade jag på en korp, som jag måste ge min matsäck åt. Sedan kom jag till en lax, och den fick jag lov att hjälpa ut i vattnet, och nu vill du att jag ska ge dig min häst. Det kan jag inte, för då har jag inte något att rida på.

— Jo, kära vän, det måste du, sa gräbenet. Du kan rida på mig. Och så ska jag hjälpa dig, när du kommer i största nöd.

— Ja, den hjälp jag kan få av dig blir väl inte stor, sa prinsen. Men du får väl ta hästen då, eftersom du behöver den så väl.

Då vargen ätit upp hästen, tog prinsen betslet och la det i munnen på honom och la sadeln på ryggen. Och nu hade vargen blivit så stark av maten han fått, att han sprang iväg med kungasonen som ingenting. Ja, prinsen hade aldrig ridit så fort förr.

— När vi nu kommer ett litet stycke till, så ska jag visa dig jättegården, sa gråbenet, och rätt som det var, så var de där.

— Se där är jättegården, sa vargen. Där ser du dina sex bröder, som jätten förvandlat till sten och där är deras brudar. Där borta är dörren till trolllets stuga, och där ska du gå in.

— Nej, det tjöjs jag inte, sa prinsen. Han tar livet av mig.